

ตะวันฉาย **20** เหมันต์

ความรักอะไร...ไม่เอา จะเอาเงิน!

มิถุนายน

ตะวันฉาย *๒๕* เหมันต์

มึนรญา ตัวอย่าง

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ชีตเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดาษเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณะที่พกพาได้สะดวก และเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

รื่นรมย์ทุกจังหวะรัก

ตะวันฉายในหมันต์

โดย มิถนรญา

ราคา 225 บาท

ลำดับที่ 375

ISBN 978-616-00-3390-4

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2561

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมภาพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติดา ใจสุข ตรีณยรัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อุมภาพร สกุลบัณฑิต

ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง จัดรูปเล่ม : นิพนธ์ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วี. พี. (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภาศิญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจตยา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ดิกกะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรรม : นฤยศ สมฤทธิ์
บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พัชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พิษวราพร บุญส่ง
หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ

รศ. ประพนธ์ เมืองณรงค์

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรดินฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

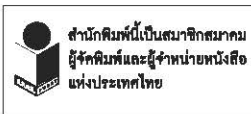
www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

รื่นรมย์ทุกจังหวัดรัก

ตะวันฉายในหมันต์

โดย มิณรรญา

ราคา 280 บาท

ลำดับที่ 375

ISBN 978-616-00-3374-4

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2561

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อูมาพร สกุลบัณฑิต วสันต์ พร้อมมิตรญาติ
หัวหน้ากองบรรณาธิการสำนักพิมพ์ : สุชาติ ใจสุข ศรีณย์รัชต์ เชียงไกรเวช

บรรณาธิการเล่ม : อูมาพร สกุลบัณฑิต

ออกแบบปก : สุพิน มาลัยทอง จัดรูปเล่ม : นิพันธ์ุ เลิศชัยศิริสกุล

พิมพ์ที่ : บริษัท วี. พันธ์ (1991) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาปนิกส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลกิตสถาพร รองกรรมการผู้จัดการ : ดร. สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : เจติยา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์
บรรณาธิการสร้างสรรค์ : พีชรี แต่แดงเพชร หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรนวนิยาย : พัชราพร บุญส่ง

หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อาริษา ศิริบุญ

ที่ปรึกษาด้านบรรณาธิการ

จศ. ประพนธ์ เรืองณรงค์

สถาปนิกส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาปนิกส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือโทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54, 56

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และจำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำนักเขียน

สวัสดิ์อีกครั้งคะทูนหัวคนดีของศรี คราวนี้มาพบกันใหม่ในเล่มใหม่ ผู้ชายคนใหม่แต่แสนดีไม่เหมือนใครและไม่มีใครเหมือนอย่าง วรุต เกลย์ ที่โชคร้าย ต้องโคจรมาเจอกับนางเอกที่รักเงิน ถวายชีวิตให้เงินและนางสมบัติสุดๆ อย่าง พิศา สิงห์พิทักษ์

งานนี้ต้องบอกว่าโหดมันยากที่แท้จริง เพราะนางเอกของเรานั้น ทั้งด้าน ทั้งทน ขอสู้ขาดใจเพื่อเงินล้าน (แหม...เหมือนกำลังพูดถึงตัวเองอยู่เลย 555) แต่บทจะหวานก็สู้พ่อคนเข้มของเราไม่ได้ เพราะนางทำได้ดีไม่มีที่ติเสียจนจะ บางทีก็หวานไปจนทางเรารำคาญ

แต่ว่าความรักซื่อๆ ของพ่อคนซื่อไม่จริงนั้นจะสุขสมหวังง่ายๆ หรือเปล่า หรือว่าจะมีคนอ่อนแอ...ยอมแพ้ไปก่อนก็ต้องอ่าน ใครจะหมู่จะจ่านั้นต้องตามลุ้นเอาในเล่ม...เพราะศรีจะไม่พูดพร่ำทำเพลงให้เสียเวลา ด้วยพระเอกคนนี้ศรีภูมิใจนำเสนอให้ทูนหัวคนดีของศรีมีความสุขไปกับพระเอกสายละมุน (มากๆ) อย่างวรุตมากกว่าจะมาเสียเวลาอ่านคำนำของทางเรา

เจอกันเล่มหน้านะคะ

เย็นศรีฯ คนสวยมาก

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

“พีพิศาคะ พีพิศา เกิดเรื่องใหญ่แล้วคะ”

เบบี นักศึกษาฝึกงานวิ่งขาชีวิตเข้าไปหา ‘ลูกพี่’ ของเธอที่นั่งไขว่ห้าง มือก็เลื่อนหน้าจอโทรศัพท์มือถือขึ้นลง อีกมือก็หยิบขนมชิ้นเล็กที่มีน้ำตาลน้อยเข้าปากไปพลางๆ โดยไม่สนใจว่าเป็นเวลาทำงานหรือไม่

“อะไรยายเบบี ร้องชะงัดเลย มีใครตายหรือไง” พิศา สาวสวยมองหน้าลูกน้องด้วยหางตา ลดโทรศัพท์มือถือเครื่องบางลง “มีอะไรไหนเล่ามาซิ”

“คือ...คะพีพิศา...” เบบี ที่ชื่อเดิมนั้นชื่อบี พุงมาเกาะโต๊ะทำงานของพิศา มองซ้ายมองขวา ก่อนจะกระซิบเรื่องที่เธอ ‘บังเอิญ’ ไปรู้มาให้ฟัง “คือเบบีเนี่ย บังเอิญบังเอิญ...ไปได้ยินมาว่า...”

“แกไปแอบฟังใครมาเบบี” พิศาหน้าตั้ง ซ้อนตามองเด็กสาวที่อายุน้อยกว่าเธออยู่หลายปี การที่เธอเก็บยายเด็กคนนี้ไว้ใกล้ตัวนั้นมีเพียงเหตุผลเดียวก็คือ ยายเด็กนี้รู้ทุกเรื่องที่เกิดขึ้นในบริษัท

“พีพิศากรคะ” เบบีบอกไปชื่อๆ

ในสายตาคนอื่นๆ ในบริษัท พิศานั้นอาจน่ากลัวและดูเอาเรื่อง เธอเองก็ไม่ชอบใจนักที่ได้มาฝึกงานกับผู้หญิงปากร้ายแต่สวยมาก

คนนี้ แต่พอมาอยู่กับหญิงสาวจริงๆ แล้วนั้น เธอก็พบว่าพิศานันเป็นคนที่ใจดีมากที่สุด

“พูดมา” พิศาศิดตัวนั่งตรง เลื่อนเก้าอี้เข้าใกล้เบาะแล้วเงยหูฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

พากรคือศัตรูคู่อาฆาตของเธอตั้งแต่วันแรกที่เธอเข้ามาทำงานที่บริษัท และคนอย่างพิศาก็ไม่เคยใจกว้าง ในเมื่ออีกฝ่ายเกลียดเธอ เธอก็ตอบแทนด้วยการเกลียดเขากลับเป็นสองเท่า

“คือสิ่งคะ พี่พากรเขาพูดกับคนอื่นๆ ที่โถงทางเดินว่าวันนี้จะมีลูกค้าใหญ่เข้ามา...” เบบีจิบปากจิบคอแล้ว “เห็นว่าคนนี่เงินถึง...จ่ายไม่อั้นคะ แกรมจะมีโบนัสให้อีกนะคะ”

“หือ? แล้วแกรู้มัยว่ามั่งงานอะไร” พิศาหรีตา ส่งเสียงในคอ คล้ายยังไม่ปักใจเชื่อ ลูกค้าแบบนี้จะมีอยู่จริง แต่พวกเขาจะเรื่องมากและเขี้ยวเป็นพิเศษ และเธอก็ไม่ชอบดูแลลูกค้าแบบนี้

สำหรับพิศแล้ว ขอเป็นลูกค้าระดับกลางๆ เอาใจไม่ยาก และที่สำคัญคือต้องไม่เรื่องมากเป็นพอ

“ไม่คะ” เบบีสันศีรษะ เธอแอบฟังได้เพียงไม่กี่นาที เพราะคนอื่นในบริษัทก็เกลียดชี้หน้าเธอไม่น้อยไปกว่าลูกค้าของเธอเลย อันที่จริงต้องบอกว่าเพราะเธอผันตัวมาเป็นเบบีของพิศานี้แหละ ทุกคนถึงได้พลอยเกลียดเธอไปด้วย “แต่เห็นพูดกันว่าง่ายๆ แค่นี้ไปหาของ”

“อายะ”

พิศาส่งเสียง เอนหลังพิงพนักเก้าอี้ แล้วยกขาไขว่ห้างอีกหันสีหน้าเจ้าเล่ห์ของลูกค้าที่ทำให้เบบีเริ่มร้อนๆ หนาวๆ มีบางสิ่งเธอจะโดนเกลียดเพิ่มขึ้นอีกเร็วๆ นี้

“คิดยังไงเบบี อยากได้รถขับมัย”

“พี่พิศจะแหย่งงานพี่พากรหรือคะ” เบบีตาโต ใ้รถนะก็อยากได้อยู่หรอกนะ แต่ต้องแลกมากับการโดนคนทั้งบริษัทเกลียดนี่จะคุ้ม

หรือเปล่าก็ไม่รู้

“ถ้าใช่แล้วยังไง หรือว่าแกกลัว” พิศาดบิโตะ ลูกพรอดขึ้นมา จ้องหน้าลูกน้องของตนในระยะประชิด “ฉันเป็นคนประเมิงานงานแคะะ ยายเบบี คนที่แกต้องกลัวนะมีแค่ฉันคนเดียว”

“แล้วชีวิตอีกสองเดือนของหนูล่ะคะพี่” เบบีหน้าเสี ย ย้อนถาม ลูกพี่ของเธอเสียงอ่อย “หนูยังต้องทำงานอยู่ที่นี้อีกนะคะ”

“ฉันยังอยู่ของฉันมาได้ตั้งนานน แกจะกลัวอะไร” พิศายกมือ ทำสะเอว “พวกนั้นกระจอกจะตาย ดีแต่นินทา”

“พี่พิศา เบาๆ หน่อย” เบบียกนิ้วชี้ขึ้นแตะริมฝีปาก กระซิบบอก หลังจากหันมองรอบตัว กลัวว่าหากมีใคร ‘บังเอิญ’ ผ่านมาได้ยิน พิศาจะเดือดร้อนเข้า

“แล้วนี่ย้ายแหวนอยู่หรือเปล่า” พิศาระบายลมหายใจ เอ่ยปากถามหาแหวนประดับ เพื่อนในบริษัทเพียงคนเดียวของเธอ... ส่วนยาย เบบีนี้ไม่นับว่าเป็นเพื่อน เพราะยังเป็นแค่เด็กฝึกงาน “หรือออกไปวิ่งงาน”

“อยากจะเจอฉันทำไมพิศา” แหวนประดับเดินเข้ามาที่โต๊ะทำงานของเพื่อนพร้อมคำถาม หญิงสาวมีผิวเข้มกว่าพิศาเล็กน้อย เพราะเจ้าตัวเป็นคนไทยแท้ ผิดกับพิศาที่มีเชื้อสายจีนผสม “อยากให้ฉันทำงานให้อีกหรือไง”

“เปล่าสักหน่อย” พิศาปฏิเสธเสียงเบา เรื่องที่เธอชอบโยนงานให้แหวนประดับทำนั้นไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะแหวนประดับนั้น ‘ชอบ’ ที่จะมึงานทำตลอดเวลา ในขณะที่พิศานั้น ‘ช่างเลือก’ กว่ามาก “ฉันแค่อยากรู้ว่าแกอยากจะทำงานนี้หรือเปล่า ฉันจะได้ช่วย”

“ป็นี่แกทำงานไปแค่สามงานเองนะ” แหวนประดับเอ่ยเสียงเข้ม ทั้งบริษัทมีเพียงหญิงสาวคนเดียวเท่านั้นที่กล้าเอ่ยปากตักเตือนพิศา เพราะคนอื่นๆ นั้นต่างเกรงกลัวหญิงสาว เพราะเหตุผลที่ว่าเธอเป็น

ลูกสาวของหุ้นส่วนใหญ่ “ไม่คิดจะทำผลงานเผื่อจะได้โบนัสไปชอปปิง
ตอนปลายปีเลยหรือไง”

“ยายแหวน...”

พิศายิ้มหวานหยด แต่คนมองนั่นกลับหน้าตึงหนัก แหวนประดับ
รู้จักรอยยิ้มนั่นดี...รอยยิ้มของตัวอิจฉาในละครอย่างไรล่ะ

“เรื่องเงินนะไม่ใช่เรื่องใหญ่เลย ฉันเป็นห่วงแกมากกว่า...แกยัง
ผอนบ้านไม่หมดไม่ใช่หรือ”

“ฉันไม่ยอมไปสู้รบตบมือกับอู่พี่พากรแทนแกหรอกนะ” แหวน
ประดับดักคอเพื่อนสนิท “ข้ออ้างนี้มันเก่าแล้ว ถ้าแกอยากจะทำอะไรก็ให้
ฉัน แกต้องไปหาวิธีใหม่”

“โห แต่นี่ก็ทำเพื่อเพื่อนไม่ได้” พิศาโวย ทิ้งตัวลงนั่งบนโต๊ะแรงๆ
แล้วสะบัดหน้าหนีเพื่อนของเธออย่างแฉ่งอน “เงินนะแหวน เงิน...เพื่อ
เงิน ท่องไว้สิ”

“ไม่ค่ะพิศ...” แหวนประดับดักยิ้ม สายหน้าไปมาคล้ายผู้ใหญ่
กำลังพูดกับเด็กหัวรั้น “ฉันพอมีเงินใช้ ไม่ได้เดือดร้อนขนาดนั้น”

จริงอยู่ที่ก่อนหน้านี้เธอใหม่ทำงานเป็นบ้าเป็นหลังเพราะจำเป็น
ต้องใช้เงิน แต่หลังจากมาอยู่ที่นี่และได้เป็นเพื่อนกับพิศแล้ว เธอก็มี
เงินถึงขั้นซื้อรถซื้อบ้านได้ในเวลาเพียงไม่กี่ปี ก็ต้องขอบคุณไอ้คำพูด
ของเพื่อนเธอนั่นแหละ เงิน...ทำงานเพื่อเงิน ท่องเอาไว้ สำหรับเธอแล้ว
พิศเป็นทั้งเพื่อนและครูของเธอ แต่บางครั้งก็ทำให้เธอรู้สึกเหมือนมี
น้องสาวหัวดีจอมซี้เกียจในคราเดียวกัน “ฉันทำงานแทนแกจนจะรวย
อยู่แล้ว”

“ก็แหม...” คนที่กำลังจะทำให้เพื่อนรวยร้อง ทำปากยื่นพร้อม
เหลือกตาขึ้นมองเพดาน ทำเป็นไม่เห็นสายตาระอาของแหวนประดับ
“แบบนี้ก็ดีแล้วนี่”

“เตรียมตัวได้แล้วพิศ” แหวนประดับแก้มทำเป็นยิ้มแฉ่งๆ ส่ง

ให้เพื่อน “พี่เกิดเขาเรียกประชุม...แก ฉันทันแล้วก็พี่พาकरसुतที่รักของแก
ด้วยอีกคน”

พิศากแบ่ปากเมื่อได้ยินว่าพาकरसुतเรียกตัวด้วยเหมือนกัน ก่อน
สลัดสลีปเปอร์นุ่มนิ่มสำหรับใส่ในบ้านทิ้ง แล้วกระแทกเท้าไปค้ำ
ลูกบวบแดงลูกรักของเธอขึ้นมาสวม ปากก็สั่งงานเบบี๋ไปด้วย “ลงไปเอาของ
ข้างล่างขึ้นมาให้ฉันทันด้วยนะเบบี๋ ส่วนขนมกับครีมปะของแก”

“คะพี่พิศาก” เบบี๋ยิ้มกว้าง พยักหน้ารับคำสั่งของลูกพี่ตนแรงๆ
มองตามแผ่นหลังเล็กของพิศากับแหวนประดับที่เดินตามหลังกันไปยัง
ห้องทำงานของเกศรา บอสใหญ่แห่ง Even for you จนลับตา

ตัวอย่าง

1

Even for you แห่งนี้เป็นบริษัทที่รับทำงานทุกอย่าง หรือ
พูดง่าย ๆ ก็คือบริษัทที่เป็นตัวกลางในการนมรมิตทุกสิ่งทุกอย่างในโลก
นี้ให้แก่ลูกค้า แม้ว่าสิ่งที่ลูกค้าต้องการจะแปลกจนไม่มีบริษัทไหนรับทำ
แต่ Even for you นั้นยินดีอย่างยิ่งที่จะเป็นคนจัดการ ขอเพียงลูกค้า
นั้นกระเป๋านักและยินดีจ่ายโดยไม่มีการอึดอัดใดๆ

และนี่ก็เป็นอีกหนึ่งเอกลักษณ์ของบริษัท เนื่องด้วยบริษัทแห่งนี้
ล้วนแต่รับงานที่ไม่มีใครรับทำ ทำให้ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นพวกเศรษฐี
มีเงินที่ยินดีและยอมทำทุกอย่างเพียงเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตัวเอง
ต้องการ

พิศากับแหวนประดับนั้นเป็นพนักงานรุ่นแรกๆ ที่เข้ามาทำงาน
ในบริษัท และทั้งสองก็เป็นพนักงานที่ได้รับคำชมเชยจากลูกค้ามานับ
ไม่ถ้วน เพราะทำผลงานได้ถูกใจลูกค้าทุกคน จนกลายเป็นสุดยอด
พนักงานที่เกศรา หรือพี่เกศที่ใครๆ ในบริษัทพากันเรียกจนติดปากซึ่ง
เป็นบอสใหญ่นั้นเอ็นดู

แม้พิศจะเรื่องมาก เลื่องงานจนโดนคนในบริษัทเขม่น แต่
เกศรากลับยอมตามใจ เพราะเห็นแก่ผลงานที่ผ่านมาและรักพิศต่าง
น้องสาว อีกทั้งพิศนั้นอยู่กับเธอตั้งแต่วันแรกที่เปิดบริษัท เกศราจึง

พลอยตกเป็นที่นินทาด้วยข้อครหาที่ว่า ‘เข้าข้าง’ พิศายจนเกินเหตุ

“ที่เกิด... ศาไม่ทำงานนั้นจะคะ” ให้ยายแหวนทำไปเลย” พิศายโพล่งออกไปเป็นคำแรกหลังจากผลึกประตูเข้ามาในห้องประชุมเล็ก ดวงตาคมปรายมองหน้าพากรที่จ้องหน้าเธออยู่อย่างไม่เป็นมิตรแล้วสะบัดหน้าหนี ไม่มีเวลามาใส่ใจสายตาดูซังซังของอีกฝ่าย

“นั่งลงก่อนยายศา เรายังไง...” เกศราขมวดคิ้วมองหน้าพิศาย ออกปากติติงอย่างไม่พอใจ รอจนอีกฝ่ายกระแทกเท้าเดินมานั่ง เธอจึงหันไปหาหญิงสาวอีกคน “เราด้วยแหวน... นั่งลงก่อน”

“คะพี่เกิด” แหวนประดับพยักหน้า เดินมานั่งที่เก้าอี้ข้างเพื่อนสนิทของตนและส่งยิ้มนิคๆ ให้พากร แม้อีกฝ่ายแสดงออกว่าไม่อยากเป็นมิตรกับเธอก็ตาม

“รู้แล้วทำไมยังมาเรียกพวกเรามาทำไม”

“คะ/ครับ”

“ไม่คะ” พิศายก้มมือขึ้นกอดอก โพล่งตอบออกไปด้วยคำตอตอบที่ต่างกับแหวนประดับและพากร เมื่อได้สายตาดูจิกกัดจากพากรเธอจึงยักไหล่อย่างช่วยไม่ได้ “ทำไม... ฉันไม่รู้มันผิดมากหรือไง”

“ยายศา...” เกศราเรียกชื่อพิศายด้วยน้ำเสียงเหลืออดและเหนียวหนาย ยิ่งเห็นสีหน้าของพากรแล้วเธอก็รู้สึกปวดหัวจี๊ดขึ้นมา มีครั้งไหนบ้างไหมที่พิศายและพากรจะไม่เขม่นกัน

“ขอโทษคะพี่เกิด” พิศายอมเป็นฝ่ายละสายตารจากพากร หันไปมองหน้าเกศราแล้วสงบปากสงบคำ แม้เธอจะฤทธิ์มากขนาดไหน แต่เธอก็รักและเคารพเกศราอยู่มาก “แต่ศาไม่รู้จริงๆ นะคะ”

“โอเค ฉันก็จะทวนให้เราฟังอีกรอบ” เกศราถอนหายใจ แต่ก็ช้ากว่าพากรที่ออกปากจิกกัดพิศาย

“ถ้าตั้งใจทำงาน ไม่เอาเวลาไปซื้อของออนไลน์ก็คงรู้เรื่องกันใครเขาบ้างอยู่หรอก” ชายหนุ่มเพียงคนเดียวว่า หมั่นไล่พิศายที่ได้อภิสิทธิ์

เห็นคนอื่นๆ ในบริษัทอยู่ร่ำไป “ไหงละ วันนี้ซื้ออะไรมาบ้างละ”

พิศาส่ายเอื้ม ชะโงกหน้าข้ามโต๊ะมาจ้องหน้าพากร “เงินของฉัน...ฉันจะซื้อบ้านซื้อรถ หรือซื้อตัวนาซ่าไปดาวอังคารแล้วใครจะทำไม”

เกศรายกมือขึ้นกุมขมับเมื่อได้ยินคำตอบของพิศา ในขณะที่พากรนั้นหน้ากระตุกเพราะคำพูดขี้ยวนนั้น ส่วนแหวนประดับยังคงนั่งฟังด้วยสีหน้าปกติ จีนเสียแล้วเวลาที่พิศาใช้คำพูดกวนประสาทหรือที่คนในบริษัทเขาพากันเรียกว่า ‘อวดรวย’

“พอได้แล้ว!” เกศราเสียงเข้ม หันไปมองหน้าพิศา กดดันให้อีกฝ่ายสงบปากสงบคำ หากเป็นคนอื่นได้รับสายตาแบบนี้ พวกเขาคงพากันหวาดกลัวจนตัวสั่น แต่พิศาไม่ใช่คนอื่น...เธอจึงลอยหน้าลอยตา เอนหลังพิงเก้าอี้แต่ก็ยอมนั่งเฉิบๆ อย่างที่เกศราสั่ง “เรียกมาทำงาน ไม่ได้เรียกมาทะเลาะกัน”

“ขอโทษครับพี่เกศ” พากรหน้าเสีย รู้ตัวว่าเขากำลังทำให้ตัวเองเดือดร้อน เมื่อเห็นสายตาไม่พอใจของเกศรา

“เลิกทำตัวเป็นเด็กกันได้แล้ว ทำงานด้วยกันมาไม่รู้ตั้งกี่ปีทำไมถึงยังเป็นอย่างนั้นกันอยู่” เกศราอดตอว่าทั้งคู่ไม่ได้ “ทะเลาะกันทุกวันแบบนี้ไม่เห็นื่อยกันบ้างหรือไง”

พิศานั่งนิ่งฟังอย่างไม่สะทกสะท้าน ใจจริงเธออยากจะตอบว่า ‘ไม่เหนื่อย’ ออกไปดังๆ เสียด้วยซ้ำ แต่กลัวว่าเกศราจะกักตัวเธอไว้ตัว จึงพูดกับตัวเองในใจเฉิบๆ

“เฮลละๆ พิศายังไม่รู้ว่่าพี่เรียกพวกเรามาทำไมไร้มั้ย” เกศราถามย้ำ

“คะพี่เกศ” พิศาพยักหน้า ไม่ใช่ไม่รู้เสียทีเดียว แต่กระนั้นเธอก็ยินดีที่จะฟังเหตุผลที่เกศราถึงกับต้องเรียกเธอเข้ามานั่งร่วมห้องกับพากร ทั้งๆ ที่รู้ว่าเธอไม่ถูกกับเขายิ่งกว่าขมื่นกับปุ่น

“พี่มีงานใหญ่...” เกศราเริ่ม “พี่เลยอยากเรียกประชุมเราทุกคน พี่รู้ว่าเราเพิ่งทำงานเสร็จนะแหวน...พากร” เธอหันไปมองเจ้าของชื่อ อย่างขอลุแกโทษ หากพิศาคือแฟนไม่ยอมรับงานนี้แล้วละก็ เธอก็ต้อง พี่งพวกเขาทั้งคู่อยู่ดี “อันที่จริงงานนี้เป็นงานที่พี่อยากให้เรารับไปนะ ยายศา”

“ไม่เอาอะพี่เกิด” พิศาทำหน้าแบ่ “งานใหญ่แบบนี้เหนื่อยตาย เลย ไม่เอาหรือ...ซี้เกียจจะตายซัก”

“ก็แค่ไปขอชื่อแหวนให้ลูกค้า มันจะเหนื่อยอะไรขนาดนั้นอะ” เกศราเอ็ดลูกน้อง แต่พิศาก็ยังดื้อดึง

“ถ้ามันง่ายเขาคงไม่มาจ้างเราหรือทำไมล่ะคะ” พิศาท้วงอย่าง รู้ทัน “พวกเศรษฐกิจเรื่องมากจะตาย ศาไม่เอาด้วยหรือคะ”

“ผมดูแลงานนี้ให้ก็ได้ครับพี่เกิด”

พากรเล่นอตัว คนที่กำลังจะโดนอีกฝ่ายแย่งงานจึงหันขวับ จ้อง หน้าชายหนุ่มด้วยสายตาขุนขวาง แม้ว่ายังไม่อยากจะรับงานนี้เช่นเดิม

“พี่ไม่ได้เป็นคนเล็อกจ๊ะ” เกศรายิ้มแกนๆ ก่อนยกมือขึ้นมา ดูนาคพิกา “อีกสิบนาที่ลูกค้าจะเข้ามา เขาบอกว่าจะเล็อกคนมาทำงาน ให้เขาเอง”

“ฟังดูก็รู้ว่าต้องเรื่องมาก” คนที่เรื่องมากไม่แพ้ใครออกความเห็น เธอจึงได้สายตาดูๆ จากเกศราเป็นรางวัล “ก็จริงนี่คะ ศาพูดผิด ตรงไหนกัน”

“ถ้าลูกค้ามาแล้วเราทำให้เสียเรื่องนะยายศา พี่จะยัดงานให้เรา ไม่ได้หยุดพักไปจนถึงปลายปี”

เกศราชูคนที่ซี้เกียจทำงานจนพิศาน้ำบูด แต่ก็ยอมนั่งเสียบ และทำตัวดี จนเกศราลุกขึ้น บอกว่าจะออกไปรับลูกค้านั้นแหละ...พอ เจ้านายพ้นห้องไป พากรกับพิศาก็เริ่มสาดสงครามน้ำลายใส่กันทันที โดยคนเริ่มก่อนก็คือพากร

“ถ้าชี้เกี่ยวขนาดนั้นก็ลาออกไปให้มันจบๆ เสียสิ จะอยู่ให้รกบริษัททำไมกัน”

“ก็อยู่ให้พวกซื้อจิวมันนอกแตกตายเล่นๆ ใจ” พิศาศีตหน้า ยกคิ้วกวนๆ ส่งให้อีกฝ่ายอย่างทำทนาย “คิดเหอว่าถ้าฉันไปแล้วนายจะได้ขึ้นเป็นลูกรัก เสียใจอะ...ยังมีนายแหวนอยู่อีกคน ปลายแถวอย่างนายนะยังอีกไกลกว่าจะขึ้นมาเทียบชั้นกับพวกเรา”

พากรชบกรามเข้าหากันแน่น เจ็บใจที่ได้รับคำถากถางเช่นนี้จากผู้หญิงที่ตลอดทั้งปีรับงานเพียงสามงาน แถมยังผยองว่าตัวเองเป็นเบอร์หนึ่งของบริษัทได้อย่างหน้าขึ้นตาบานอีก

“คนชี้เกี่ยวจิวอย่างเธอนะสำคัญตัวผิดไปแล้วมั้ง” เขาเอาคืน “ปีหนึ่งๆ ทำงานก็ขึ้นกันล่ะ...สี่หรือห้าขึ้นนะ”

“แหม...ถ้าเปรียบเทียบกับงานตอกต้ออยู่ที่นายวิ่งทำจนขาชีวิตฉันท้อจะแพ้ล่ะ” พิศาศีตหน้าเศร้า “แต่ถ้ามองกันจริงๆ แล้วงานของนายเทียบไม่ได้กับงานของฉันเลยสักนิด” หญิงสาวพูดเสียงขึ้นจมูกอย่างตูดุก “นายทำงานอะไรบ้างนะ ฉันจำไม่ได้เลยสักอย่าง แล้วทำล้มไปเท่าไรนะ ห้าหรือหกงานล่ะ”

“อย่างน้อยฉันก็พยายามแล้วกัน...”

“เพื่อเจ้อ!” พิศาศีตหวัดตามองหน้าพากร “ลูกค้าเขาไม่สนหรอกว่านายพยายามให้ตายยังไง ถ้าทำงานไม่สำเร็จมันก็แค่นั้นแหละ...ผิดพลาด ไร้ปัญญา ทำให้บริษัทเสียชื่อ”

“ที่พูดเนี่ยคิดว่าตัวเองดีกว่าคนอื่นเขาหรือไง” พากรแยกเขี้ยว นี่ก็เป็นอีกเหตุผลที่เขาไม่ชอบหน้าพิศาศีต หญิงสาวมักพูดจาตูดุกเพื่อนร่วมงานที่ทำงานผิดพลาดเสมอ รวากับตัวเองดีเด่กว่าคนอื่นนั้กหนา

“ฉันไม่เคยทำงานไม่สำเร็จ”

คำตอบพร้อมสีหน้าเรียบสนิทของเจ้าตัวทำให้พากรตัวสั่นเต็ม ไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนกล้าข่มเขาหนักขนาดนี้มาก่อน

“ทำไม...คิดว่าฉันจะเป็นเหมือนผู้หญิงพวกนั้นหรือไง เฮอะ!
อย่ามาฝันกลางวันหน่อยเลย...”

“ถ้าเธอไม่ใช่ลูกสาวหุ่นส่วน เธอก็ไม่ได้ชู้คออยู่ในบริษัทนี้หรอก
พิศา” พากรเช่นเขี้ยว เชื้อสนิทใจว่าเหตุผลเดียวที่เกศรายังเก็บพิศาไว้
ก็เพราะพ่อของพิศาเป็นหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัท “คิดหรือว่าที่นี่ยังมีคน
อยากจะทำงานกับเธอ”

“ก็ไม่เห็นใครจะมีปัญหาอะไรนี่” พิศายักไหล่ “พอเห็นเช็คก็รับ
กันหน้าบาน แต่นายคงจะไม่ค่อยได้เห็น เพราะทำงานลุ่มบ่อยเกิน”

“พิศา!”

พากรเช่นเขี้ยว โกรธจนหน้าดำหน้าแดงในขณะที่อีกฝ่ายยกมือ
ขึ้นมารีดนิ้ว จ้องเล็บของตัวเองแม้ไม่มีความจำเป็นเลยก็ตาม

“ไม่แน่นอน...ถ้านายยอมวางอิโก้ๆ ของตัวเองลง แล้วยอมให้
ยายแหวนเป็นคนสอนงาน นายอาจจะทำงานดีกวาคเดิมก็ได้”

“ไม่จำเป็น!”

“นั่นแหละๆ” หญิงสาวยกนิ้วชี้หน้าพากร “อิโก้ๆ ที่ฉันพูดถึง
อยู่ การคิดว่าตัวเองเจ๋งกว่าคนอื่นแล้วอวดเบ่งไม่รู้เวล่ำเวลาของนาย
นะ มันโง่มาก...ลูกค้าไม่ต้องการ ‘คนที่คิดว่าตัวเองเก่ง’ หรือคนะ เขา
ต้องการ ‘คนเก่ง’ ”

“ทุกคน...” เสียงของเกศราทำให้พิศาและพากรผละออกจากกัน
แม้พากรจะยังหอบหายใจเพราะอารมณ์โมโหอยู่บ้าง แต่ก็รักษาสีหน้า
ได้ดีมาก เมื่อลูกค้ารายสำคัญของบริษัทเดินเข้ามาในห้อง “นี่เจ้าสัว
ยงชัย ลูกค้าของเรา”

ทั้งสามยกมือไหว้ชายที่เกศราแนะนำว่าเป็นเจ้าสัวอย่าง
นอบน้อม ตาฝ้าฟางของฝ้ายนั้นกวาดมองคนที่เกศราเย้ยอ้างว่าเป็น
มือดีของบริษัทอย่างประเมิน ก่อนจะไปหยุดยังไมหน้าเขาเรื่องของ
หญิงสาวที่แต่งตัวดีจนเขาคิดว่าเธอเป็นหนึ่งในผู้บริหารของที่นี่

พิศวาประสานสายตานั้นด้วยสีหน้าเฉยเมย ไม่ได้หวาดกลัวแต่
ก็ไม่ได้คิดที่จะสู้รบด้วย คล้ายกับว่าเธอชินชากับสายตาทรงอำนาจ
แบบนี้จนสามารถสบตาได้อย่างเป็นปกติ ทำให้เจ้าสัวดวงชัยถึงกับ
อึ้งอัมม์ ก่อนจะเหมินหญิงสาวไป

“เจ้าสัวคะ นี่พากร พิศวา แล้วก็แหวนประดับค่ะ” เกศราแนะนำ

“เออๆ คิดเสียว่าไหว้พระ” เจ้าสัวยกมือไหว้ ปากก็บอกตาม
ประสาผู้ใหญ่ที่ใครๆ ก็มักจะยกมือไหว้ด้วยความยำเกรงและเคารพ
“ไหนล่ะ ใครจะทำงานให้ฉันกัน”

พิศวายืนนิ่ง เสงี่ยมองเพดานอย่างรอคอยให้พากรเอ่ยปาก
เพราะเธอนั้นซี้เกียจจนไม่อยากจะเอาชนะแม้จะเป็นเรื่องงานชิ้นนี้
ก็ตามที

“เธอไซ้มัย” คนที่ผ่านโลกมามากมองตรงไปที่พิศวา ขณะที่
อีกฝ่ายนั้นกะพริบตาปริบๆ อย่างสับสน

“อ้อ... เปลา่ะ หนูไม่ทำ”

เจ้าสัวหรีตาลงอย่างพิจารณา ดึงเก้าอี้มาแล้วทรุดนั่งก่อนจะ
แหงนหน้ามองพิศวา

“ทำไมไม่ทำล่ะ เจ้านายเธอบอกว่าเธอเป็นมือหนึ่งของบริษัท
นี่...หรือว่าเป็นแค่ราคาคุยกันแน่หือ...”

“พอดีหนูไม่ว่างค่ะ” พิศวาตอบ ไม่สะทกสะท้านต่อคำพูดทำทนาย
ของเจ้าสัว เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เธอโดนคนแก่กระแนะกระเหน
เรื่องแบบนี้เธอ “จิตแข็ง” มาก ไม่อย่างนั้นคงไม่อยู่รอดปลอดภัยมาจน
ปานนี้หรอก “แล้วก็ไม่อยากทำด้วย ไม่ชอบลำบากค่ะ”

“ฮ่าๆ เออ...ที่แท้ก็รักสบาย”

เจ้าสัวสงี่ยมหน้าหัวเราะ ในขณะที่คนทั้งห้องต่างพากันตัวสั่น หัว
เกรงบารมีของท่านจนพากันหน้าซีดเผือด จะมีก็แต่พิศวาคนเดียว
เท่านั้นที่ยังไม่รู้สึกอึดอัดอะไร “ออกไปๆ ฉันจะคุยกับแม่หนูนี่สองคน”

“หนูไม่อยากทำงานให้ท่านค่ะ” พิศายืนยันความต้องการของตน เมื่อเจ้าสัวโบกมือไล่คนในห้อง ไม่เว้นแม้แต่คนสนิทของท่านที่ติดตามมาด้วย

“รอคุยกับฉันก่อน ถ้าถึงตอนนั้นไม่อยากทำฉันก็ไม่ว่า” เจ้าสัวเอ่ย มองแค่ทางตาก็รู้ว่าแม่หนูคนนี้เป็นลูกคนมีอันจะกิน นี่คงรวยจนไม่ต้องทำงานเองสิทำ...ไม่อย่างนั้นคงไม่ปฏิเสธงานแบบไม่คิดหน้าคิดหลังอย่างนี้

พอทุกคนเดินพ้นไป เจ้าสัวจึงหันมาท่อมความสนใจให้แก่หญิงสาวตรงหน้าได้เต็มที่ “เป็นลูกเต้าเหล่าใครล่ะหนู ทำไม่ถึงกล้าไม่รับงานของฉัน”

“พ่อแม่หนูเป็นใครก็ไม่เห็นจะเกี่ยวเลยนี่คะ” พิศาศักสีหน้าไม่เข้าใจว่าพ่อแม่ของเธอมาเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้อย่าง

“หนูรู้มั้ยว่าฉันเป็นใคร”

“ไม่รู้ค่ะ” พิศาตอบเสียงห้วน “แต่ถึงรู้หนูก็ไม่รับงานของท่านอยู่ดี หนูไม่ชอบทำงานกับคนเรื่องมาก...มันไม่คุ้มเหนื่อย”

“เฮอะ! ที่ไม่รับงานนี้ก็เพราะกลัวว่าฉันจะจ่ายไม่คุ้มอย่างนั้นไซ้มั้ย” เจ้าสัวเสแสร้งยิ้ม “คิดว่าฉันเป็นคนชี้เหนียวหรือยังไง”

“เปล่าค่ะ” พิศาส่ายหัว “แต่หนูรู้ว่าการแบบนี้ต้องเจออะไรบ้าง ท่านอยากให้หนูไปตามตี้อ ขอชื่อแหวนจากคนคนหนึ่งมา...หนูรู้ว่าเจ้าของแหวนนะเป็นคนหงสมบัติ แล้วก็ต้องปากร้ายจนท่านต้องมาจ้างบริษัทหนูทำ”

“ก็นั่นมันเป็นเหตุผลที่มีบริษัทนี้ไม่ใช่หรือไง บริษัทที่ท่านทำงานที่เป็นไปไม่ได้ให้เป็นไปได้นะ”

“ค่ะ ท่านเข้าใจถูกแล้ว” พิศาพยักหน้ารับ “แต่ที่หนูพูดก็คือตัวหนูไม่ชอบงานที่มันลำบาก แต่แหวนประดับ...เพื่อนอีกคนของหนูเก่งมากนะคะ และเธอก็ยินดีที่จะรับงานด้วย”

“บอกฉันหน่อยสิหนู...พิศาใช้มั๊ย” เจ้าสัวงชัยขมวดคิ้ว ทวนชื่อของหญิงสาวอย่างไม่แน่ใจ

“คะ หนูชื่อพิศา” เจ้าของชื่อพยักหน้ารับ

“มีงานไหนในโลกนี้บ้างที่ไม่ลำบาก...” ท่านเล็กคิ้ว “หนูมาทำงานแล้วหนูหวังจะไม่ลำบากอย่างนั้นหรือ หนูคิดจะทำงานแบบไหนกัน”

“ที่หนูพูดก็คือ...หนูจะทำงานที่มันคุ้มค่าเท่านั้นคะ” พิศายิ้มนิดๆ เธอเคยเจอคนแก่แบบนี้มานับไม่ถ้วนอีกเหมือนกันนั่นแหละ “อย่างที่หนูบอก งานแบบนี้มันทั้งเหนื่อยทั้งเสียหน้า...และอาจจะไม่สำเร็จ หนูชอบที่จะชนะ...หนูจะทำงานที่หนูรู้ว่าตัวเองจะทำได้เท่านั้นคะท่านเจ้าสัว”

“มันก็ไม่ทำหายนะสิ” คนที่ผ่านโลกมานานออกความเห็น “น่าเบื่อหน่ายแต่ยังใจก็ไม่เสียหน้า แล้วก็ไม่ได้ชื่อคะ” พิศาบอกเหตุผลของตัวเอง “อย่างที่บอกไป งานนี้มันไม่คุ้มค่าเลย หนูจะต้องบากหน้าไปหาเจ้าของแหวนแล้วก็กลับมาโดนท่านเจ้าสัวว่า หนูไม่ชอบ”

“ฉันชอบหนู” เจ้าสัวเอนหลัง ถอนหายใจเบาๆ อย่างพอใจ “หนูชอบเอาชนะ...ฉันเองก็ชอบที่จะเป็นคนชนะ เราน่าจะทำงานด้วยกันได้ดี”

พิศามองสีหน้าพึงใจคล้ายเสียที่เกาเกมของเจ้าสัวอย่างพิริบพิริบสีหน้าแบบนี้แหละที่เธอชอบ...สีหน้าของคนที่อยู่แล้วว่าตัวเองจะเป็นฝ่ายชนะ

“ท่านคิดว่าหนูจะตกลงรับงานนี้หรือคะ” พิศาเล็กคิ้ว

“หนูคงไม่ตกลงด้วยตัวเองหรอก” ท่านว่า “แต่เจ้านายของหนูจะต้องหาวิธีบังคับให้หนูตกลงจนได้นั่นแหละ เพราะฉันจะบังคับให้เกศราทำอย่างนั้น”